

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - Postgiro 6 41 93 72

Processkrift I

i ankesag Ø.L. B-0945-98,

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

mod

Skatteministeriet
Departementet
Slotsholmsgade 12
1216 København K

I tilknytning til ankestævningen af den 25. marts 1998 skal jeg fremsætte følgende

Principale påstand:

Indstævnte tilpligtes at tilbagebetale opkrævet arbejdsmarkedsbidrag (ambi) på 61.122,77 kr med tillæg af rente jfr. cirkulære nr. 157 af 14/10-1987 om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb samt 20.000 kr i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten.

Subsidiær påstand:

Indstævnte tilpligtes at betale erstatning for fald i omsætning som følge af, at ulovligt opkrævet arbejdsmarkedsbidrag (ambi) er overvæltet på priserne, på ialt ikke under 61.122,77 kr med tillæg af rente samt 20.000 kr i erstatning og sagsomkostninger i forbindelse med sagsanlæg og sagsbehandling ved byretten.

Supplerende påstand:

Indstævnte idømmes bøde jfr. retsplejelovens § 324 for uden rimelig grund at have bragt mig i den nødvendighed at anlægge sag samt at have bragt mig i den nødvendighed at indbringe sagen for højere ret.

Sagsfremstilling:

Sagsfremstillingen og det påstævnte beløb fremgår af dommen. Det er opgjort således:

Appellantens samlede indbetalte ambi	201.288 kr
- udbetalt ambi vedr. export i 1990 og 1991	111.237 kr
- sparede arbejdsgiverafgifter	<u>28.928 kr</u>
Appellantens påstand	61.123 kr

Såvidt angår omkostningerne til sagsbehandlingen ved byretten bemærkes, at der har været afholdt to retsmøder samt en domsforhandling, hvortil det har været nødvendigt for mig at afse en hel arbejdsdag med rejseomkostninger til fly tur/retur samt omkostninger til transport og godtgørelse til vidne samt udarbejdelse af processkrifter.

Bemærkninger til byrettens dom og indstævntes hovedsynspunkt:

Indstævntes hovedsynspunkt synes at være, at konkurrencesituationen ikke har forhindret mig i at lægge ambi på priserne. Det er fuldstændigt korrekt, og jeg mener ikke, at det er nødvendigt at spille rettens tid med at diskutere dette mere. Ingen forhindrede mig i at lægge ambi på priserne. Det relevante er imidlertid ikke, hvad jeg *kunne* have gjort, men hvad jeg rent faktisk gjorde.

Jeg tiltræder byrettens vurdering af min konkurrencesituation som beskrevet i dommens side 5:

"Ved afgørelsen lægges det til grund, at sagsøger har opereret på et marked uden direkte konkurrence fra tilsvarende eller substituerende produkter."

Endvidere lægger byretten følgende til grund:

"Da sagsøger har oplyst, at virksomheden ikke har oppebåret refusion for udbetalt løn under sygdom til de ansatte samt fremlagt erklæringer fra samtlige ansatte i ambiperioden om, at de har modtaget fuld løn under sygdom, findes det af Told- og Skatteregion Aalborg opgjorte beløb for sparede udgifter til sygedagpenge ikke at skulle fradrages i sagsøgers eventuelle krav på tilbagebetaling af ambi."

Jeg opfatter de to udsagn som faktum, og for at undgå videre diskussion herom skal jeg opfordre indstævnte til at bestride eller tiltræde dem. Såfremt indstævnte fastholder, at jeg har fået udbetalt refusion af sygedagpenge skal jeg *endnu engang* opfordre indstævnte til at dokumentere, at en udbetaling af sygedagpenge har fundet sted.

Herefter er det min opfattelse, at der alene er strid om, hvorvidt jeg har overvæltet ambi på mine priser eller ej.

Byretten har undladt at foretage denne afgørende vurdering.

Byretten har i strid med EU-retten, i strid med de faktiske omstændigheder og i strid med indstævntes proceserklæring *antaget*, at et kendskab til ambiens eksistens medfører overvæltning. Byretten har hverken iagttaget de af EF-domstolen afsagte domme, som er påberåbt, eller vurderet de faktiske omstændigheder eller respekteret indstævntes proceserklæring eller vurderet motiverne til, at jeg *valgte* ikke at overvælte ambi. Byretten har endvidere undladt at tage hensyn til den økonomiske teori og udviklingen i dækningsgraden for mine varer. Sagen er afgjort i strid med principperne i Højesterets afgørelser, men derimod i overensstemmelse med det politiske mål om at formindske Skatteministeriets tilbagebetaling af ambi til borgerne.

Da Landsrettens afgørelse ikke kan ankes, og da jeg ikke kan vide, om Landsretten er enig med byretten i, at jeg har bevisbyrden, ser jeg mig nødsaget til at anmode om at få berammet domsforhandlingen til 90 retsdage. Byrettens dom og indstævntes adfærd giver mig ikke grundlag for at tro, at jeg kan få en korrekt dom, medmindre jeg for retten gennemgår samtlige salgsfakturaer og indkøbsbilag for 1987-1991. Hvis det er betingelsen for, at mine rettigheder respekteres, vil jeg naturligvis stille mig til rådighed. Jeg vil samtidig anmode Kommissionen om at stævne Danmark for at gøre det urimeligt vanskeligt at få ulovligt opkrævede afgifter tilbagebetalt.

Den rationelle beslutning om at undlade at overvælte ambi på priserne:

I modsætning til omkostninger som fragt, told og importafgifter blev ambi ikke lagt til indkøbspriserne som en del af vareforbruget. Ambi blev derimod bogført som en separat udgiftspost under "administration". I 1988-90 var det under betegnelsen "*arbejdsgiverafgifter*", i 1991 var det under betegnelsen "*arbejdsmarkedsbidrag*".

Hvis indstævnte bestrider dette, fremlægger jeg gerne specificerede kontoudtog.

Jeg *valgte* positivt at undlade at overvælte ambi af følgende to årsager:

- 1) Det var billigere at betale ambi selv end at udsende nye kataloger. Da det var ventet, at ambi var en midlertidig afgift, skulle prisen ikke blot reguleres ved ambiens indførelse, men også, når ambi blev ophævet igen. Det ville føre til to udsendelser af et katalog med nye priser.

- 2) Da jeg var alene om at opbygge et helt nyt marked i forbindelse med salg af film, var det afgørende at skabe tillid til mine priser. Priserne var uafhængige af ændrede omkostninger som husleje, løn, porto eller valutakurser. Priserne reflekterede alene priserne i England og USA ved den ved prisfastsættelsen gældende kurs. På et tidspunkt i 1990 nedsatte jeg priserne i et særligt forsøg på at opnå et større salg.

Forventningen om, at ambi ville blive ophævet er dokumenteret igennem min revisors forklaring, der er fremlagt som bilag og vedstået i byretten. Byretten valgte at se bort fra erklæringen. I redegørelsen efter rpl. § 366a, stk. 2 er der imidlertid tillagt revisoren synspunkter, der både er misvisende og faktisk forkerte. Min samtale med revisoren om ambi er endvidere dokumenteret igennem afsnit af min bog "*Sådan tjener man 1 milliard kroner*", der udkom så tidligt som i foråret 1992.

Det er basal økonomisk teori, at der er sammenhæng mellem efterspørgsel og pris. Jeg søgte at skabe en efterspørgsel. Jeg ønskede vækst hvert år. En prisstigning var uforenelig med dette mål. Selvom omkostningerne steg, og selvom valutakurserne steg, selvom dækningsgraden faldt, fastholdt jeg priserne. Det var min forretnings politik, at faldet i dækningsgraden og de øgede omkostninger skulle dækkes af et mersalg. Derfor *valgte* jeg ikke at lade priserne stige. Derfor *valgte* jeg derimod i 1990 at forøge effekten ved et *prisfald*. Regnskaberne viser, at beslutningen havde den forventede effekt. Der var en stigning i omsætning fra 1987 til 1991 - navnlig fra 1990 til 1991.

Den faktiske prisudvikling:

Under domsforhandlingen fremlagde indstævnte et støttebilag, der skulle illustrere, at det er umuligt at sige noget kvalificeret om mine priser i relation til overvæltning af ambi. Argumentet var, at priserne ændrede sig, og at der ikke var tale om samme film.

Min forklaring om, at priserne blev fastsat ud fra indkøbsprisen, har byretten afvist uden at give mig mulighed for at bevise den, mens indstævntes forklaring i strid med den afgivne proceserklæring er accepteret.

Jeg skal her konkret gennemgå eksempler fra indstævntes støttebilag og supplere med eksempler fra de øvrige år.

Som det fremgår af kataloget fra Lightning Distribution, er der et stort antal titler med varierende priser. Disse priser fremgår dels af kataloget, men også af engelske filmtidskrifter, som forhandles i Danmark. Det er f.eks. "*Empire*", "*Video Today*", "*Film Review*" og "*Films & Filming*". Det var mit ønske, at kunderne ved at læse den engelske pris i et af disse blade, skulle vide, hvad filmen kostede i Laserdisken. Den mest almindelige pris var den psykologisk vigtige udsalgspris på £ 9.99 (indkøbspris: £ 6.95), der i mit katalog svarede til 175 kr.

Sammenhængen mellem titel, indkøbspris, salgspris og dato fremgår af nedenstående:

	Indkøbspris	Salgspris	Dato
10 to Midnight	13.95	375	15/12-87
1984	6.95	175	17/12-87
10 to Midnight	6.95	175	01/05-88
Seven Year Itch	6.95	175	12/05-89
Brain Damage	6.95	175	06/04-90
Desperate Living	6.95	159	31/05-91

Jeg ser meget gerne, at indstævnte eller retten begrundet, hvordan denne udvikling kan læses sådan, at ambi ikke var lagt på priserne i 1988, men derimod i 1989, 1990 og 1991. Hovedparten af omsætningen i Laserdisken bestod af videofilm på VHS-systemet. En mindre del af omsætningen stammede fra LaserDiscs. Der var ikke så mange kunder til LaserDiscs, at der blev fremstillet kataloger hvert år, men priskalkulationerne var de samme, idet en stor del af kunderne fulgte med ved at læse det engelske filmtidsskrift "*The LaserDisc Review*" og det amerikanske filmtidsskrift "*The LaserDisc Newsletter*".

Det var min simple, men effektive politik at fastholde de fastlagte priser.

Betydningen af den gennemsnitlige dækningsgrad:

Udviklingen i dækningsgrad bekræfter, at ambi ikke er lagt på priserne. Hvis det var tilfældet, ville dækningsgraden i 1988 stige i forhold til 1987.

Det var ikke tilfældet i Laserdisken.

Dækningsgraden for det mest omsatte produkt, videobånd, faldt fra 46,9 % i 1987 til 44,0 % i 1988. Den faldt til 40,8 % i 1989. Den faldt til 37,7 % i 1990. Den faldt til 33,1 % i 1991. Intet tyder således på, at ambi på noget tidspunkt er lagt på prisen.

Dækningsgraden for det næstmest omsatte produkt, videoplader, faldt fra 34,9 % i 1987 til 30,9 % i 1988. Den faldt til 30,6 % i 1989. Den steg til 35 % i 1990, da kursen på \$ faldt. Den faldt igen i 1991, da jeg sænkede priserne.

Virksomhedens *gennemsnitlige dækningsgrad* er uinteressant.

Den gennemsnitlige dækningsgrad steg, fordi jeg holdt op med at handle med varer, hvor dækningsgraden var ringe. Det var CD-plader, videobåndoptagere og fjernsyn. Det forøger den gennemsnitlige dækningsgrad *uden*, at priserne stiger. Det er simpel matematik anvendt på en rationel butiksdrift. Den sammenhæng har byretten ikke forstået. I dommen er gengivet den uinteressante *gennemsnitlige dækningsgrad* i stedet for den vigtige *individuelle dækningsgrad* for videobånd og videoplader, som er anført i ansøgningen om tilbagebetaling af ambi.

En vurdering af sagen i forhold til EF-domstolen:

Jeg skal gøre opmærksom på, at en forelæggelse for EF-domstolen er påkrævet og nødvendig i henhold til EF-traktatens artikel 177, stk. 3. Jeg foreslår, at Retten stiller følgende spørgsmål:

"Er EF-traktaten til hinder for, at tilbagebetaling af en afgift, der er opkrævet i strid med EU-retten, afvises ifølge en formodning om, at et kendskab til afgiftens eksistens medfører overvæltning til næste omsætningsled."

En national domstol har *pligt* til at anmode EF-domstolen om en præ-judiciel fortolkning, når dens afgørelse ikke kan appelleres, medmindre det udelukkes udover enhver tvivl, at den nationale domstols afgørelse er i fuld overensstemmelse med EF-traktaten og EF-domstolens afgørelse, og at dette er så klart, at det må udelukkes, at de nationale domstole i andre medlemsstater vil kunne nå til et andet resultat.

Det kan ikke udelukkes, at byrettens formodning er af en sådan karakter, at den er i strid med EF-traktaten. Tværtimod synes det specielt at være formodninger af den type, som Kommissionen specifikt advarede den danske regering og de danske domstole mod at anvende ved behandlingen af ambi-sager, jfr. Kommissionens skrivelse til Danmark af 26. januar 1995.

Jeg skal understrege, at forelæggelsen er pligtig af hensyn til at sikre en ensartet anvendelse af Fællesskabsretten i alle medlemsstater og den fordeling af kompetence, der er mellem EF-domstolen og de nationale domstole. De nationale domstole har pligt til at *anvende* fællesskabsretten. Det tilkommer EF-domstolen - og kun EF-domstolen - at *fortolke* fællesskabsretten. Det fremgår ikke af den ankede dom, om fællesskabsretten overhovedet er iagttaget, så jeg vil for en god ordens skyld understrege, at jeg støtter mit krav på fællesskabsretten, som jeg derfor anmoder Landsretten om at *anvende* i overensstemmelse med EF-domstolens fortolkning.

En vurdering af sagen i forhold til Menneskerettighedskonventionen:

I henhold til Menneskerettighedskonventionens artikel 6 har enhver ret til en retfærdig rettergang for en uafhængig og upartisk domstol i en strid om hans borgerlige rettigheder. Formuleringen "retfærdig" rettergang og "upartisk domstol" indebærer dels, at den person, hvis borgerlige rettigheder er krænket, får ret til at svare for sig indenfor en rimelig frist, og dels, at domstolen ikke forfølger politiske mål, der er i strid med gældende lovgivning.

Byretten gav mig ikke mulighed for at modbevise indstævntes påstand, der blev fremsat under domsforhandlingen, og som blev lagt til grund for dommen, selvom det er en ændring af en tidligere fremsat proceserklæring.

På det sidste retsmøde forud for domsforhandlingen udbad jeg mig en proceserklæring fra indstævnte vedrørende spørgsmålet om overvæltning af ambi på priserne. Indstævnte havde fået udleveret alle de ønskede regnskaber og kataloger, og jeg meddelte, at jeg ville fremlægge dem som bilag, såfremt det blev bestridt, at jeg havde ændret priserne.

Jeg modtog herefter, den 13/11-97, en proceserklæring med følgende ordlyd:

"Indledningsvis skal det oplyses, at undertegnede ved gennemgang af sagsøgers fakturaer for perioden 1987 til 1991 ikke har konstateret nominelle prisstigninger vedrørende de af sagsøger solgte produkter."

På den baggrund fandt jeg det unødvendigt at føre selvstændigt bevis for prisudviklingen for mine varer. Indstævntes hovedpåstand synes herefter at gå ud på, at jeg skulle have tjent et beløb svarende til ambien i kraft af en større omsætning som følge af, at ambien *ikke* var lagt på priserne. Den påstand har byretten naturligvis afvist.

Problemet er herefter indstævntes disrespect for menneskerettighederne og den kontradiktoriske proces. Indstævnte fremlagde under domsforhandlingen et påstandsdokument med følgende ordlyd:

"Det gøres gældende, at sagsøger har overvæltet ambi på sine kunder, hvorfor sagsøger ikke har lidt noget tab og følgelig ikke kan have krav på tilbagebetaling."

Til støtte fremlagde indstævnte et støttebilag, der angiveligt skal illustrere, at det er umuligt at sige noget kvalificeret om prisudviklingen for mine varer.

Indstævntes fremsættelse af den nye påstand (der er i strid med den afgivne proceserklæring) under domsforhandlingen afskar mig reelt fra at modbevise påstanden. Konsekvensen blev, at byretten ikke afgjorde sagen på et upartisk og korrekt grundlag.

Det er tilsyneladende tilset at lægge hindringer i vejen for virksomhedernes tilbageøgningskrav. Det blev understreget af den administrative "behandling" af ansøgningen, idet der hverken blev foretaget en vurdering af min situation eller prisudviklingen på varerne. Afvisningen blev mundtligt begrundet med, at et sagsanlæg ville koste mig mere, end jeg havde mistet i afgift, så myndighederne forventede ikke et sagsanlæg.

Samme holdning ligger bag indstævntes adfærd, der alene går ud på at bestride faktiske forhold og at fremsætte en veritabel syndflod af irrelevante provokationer (som alle majsommeligt er besvaret), men som særligt er kommet til udtryk med den vildledende proceserklæring, der blev ændret under selve domsforhandlingen.

Det politiske formål er klart udtrykt af moms-konsulent Søren Engers i Tidsskrift for Skatter og Afgifter den 16/3-98: *"I forbindelse med vedtagelse af tilbagebetalingsloven (lov nr. 389 af 20/5-92) var der formuleret et klart politisk budskab om, at statens tilbagebetaling af ambi skulle begrænses mest muligt."*

Jeg skal derfor gøre opmærksom på Menneskerettighedskonventionen og fællesskabsretten. For det første skal mine borgerlige rettigheder, der er tillagt mig ved fællesskabsretten, afgøres af en upartisk domstol, dvs. en domstol, der uafhængigt af regeringens budskab afgør sagen på grundlag af lovgivningen. For det andet skal jeg erindre om, at den nationale dommer fungerer som EU-retlig dommer, hvilket bl.a. indebærer, at han skal tilgodese det grundlæggende princip om, at EU-retten (og EF-domstolens retspraksis) har forrang for national ret, også i tilfælde af afvigende nationale regler eller praksis (eller politiske budskaber).

En sammenligning af Højesterets vurdering og byrettens vurdering:

Byrettens afgørelse er klart i strid med Højesterets afgørelse i sagerne mod Bose og Denkavit, der i høj grad fastlægger retspraksis på området.

Højesteret tog udgangspunkt i økonomisk teori og *anvendte* den i forbindelse med en konkret undersøgelse af virksomhedens situation. Højesteret bedømte, om overvæltning af ambi eller ej har været udslag af en rationel handlemåde i overensstemmelse med den økonomiske teori. Efter konkret at have vurderet de to sager fandt Højesteret, at Bose ikke havde overvæltet ambi, selvom Bose befandt sig på et marked med fri prisdannelse, og selvom Bose havde kendskab til ambiens eksistens.

Byrettens afgørelse er i direkte strid med Højesterets vurdering af Bose-sagen.

Ikke blot er byretten kommet til en konklusion, der er i strid med Højesterets dom i Bose-sagen, men byretten har undladt at vurdere virksomhedens konkrete situation. Byretten har hverken taget stilling til, at virksomheden rent faktisk ikke har overvæltet ambi på priserne, eller taget stilling til, at der lå en rationel beslutning til grund for ikke at overvælte ambi på priserne. Byretten har ikke bedømt de økonomiske konsekvenser af, at virksomheden teoretisk set *skulle have* overvæltet ambi på priserne.

Den subsidiære påstand:

Påstanden er medtaget for at tvinge Landsretten til at tage stilling til den situation, der opstår, hvis Landsretten ligesom byretten afgør sagen i strid med de faktiske forhold.

Hvis f.eks. Landsretten lægger til grund, at jeg på et eller andet tidspunkt valgte at overvælte ambi på priserne i forbindelse med en planlagt prisnedsættelse, som tilfældigvis lige præcist udjævnede den overvæltede ambi, opstår følgende situation:

Hvis jeg havde nedsat priserne - i stedet for at overvælte ambi - eller hvis jeg kunne have nedsat priserne yderligere - i stedet for at overvælte ambi - ville det uundgåelige resultat have været, at jeg ville have solgt mere. En overvæltning af ambi på et enkelt produkt dæmper efterspørgslen, idet prisen på dette produkt bliver forholds-mæssigt dyrere end gennemsnittet af alle andre varer. Det erindres, at ambi som helhed ikke medførte højere priser.

Det erindres, at mit tab skyldtes, at omlægningen af arbejdsmarkedsbidragene ikke medførte en besparelse, der var lige så stor som det betalte ambi-bidrag. Årsagen findes i de særlige regler for beregning af momsgrundlaget i forbindelse med import, som Told- og Skattestyrelsen selv mener gjorde det nødvendigt for importvirksomhederne at hæve priserne. Når det faktisk ikke skete i Laserdiskens tilfælde, burde det egentlig være ligetil for indstævnte at anerkende, at jeg har lidt et tab. Der er ingen objektivt forsvarlige årsager til, at tilbagebetaling ikke allerede er sket.

Sammenhængen mellem pris og efterspørgsel er under alle omstændigheder basal økonomisk teori, som jeg bad byretten tage stilling til, og det har byretten undladt. Den subsidiære påstand skal sikre, at Landsretten ikke begår samme fejl.

Konklusion:

I de afsluttende bemærkninger argumenterede indstævnte for, at når det var mit valg at lade ambi indgå som en omkostning på lige fod med husleje, løn, porto eller valutakurser, måtte jeg også tage konsekvensen i form af det tab, som ambi medførte.

Bemærkningen understreger, at indstævntes holdning er udtryk for disrespect for EU-retten. Omkostningsstigninger i form af husleje, løn, porto og valutakurser er alle *lovlige* omkostninger. Ambi var en *ulovlig* omkostning. Det er præcis derfor, at jeg har et EU-retligt baseret lovkrav på at få ambi betalt tilbage.

Anbringender:

På baggrund af ovenstående gøres det sammenfattende gældende

- at ambi er en afgift, der er opkrævet i strid med EF-traktaten
- at opkrævningen har påført appellanten et tab som fremført i påstanden
- at Skatteministeriet er erstatningspligtig overfor appellanten

Processuelle meddelelser kan fremsendes til Laserdisken, Att: Hans Kristian Pedersen, Prinsensgade 38, 9000 Aalborg.

Aalborg, den 16. april 1998

Hans Kristian Pedersen